

За орѣхи

Дѣдо се разхожда изъ градината, оглежда наоколо и подвиква:

— Саве! Асенчо! Де сте се дѣнали, бре лалугери такива!

Никой не му отговаря. Само крушата прошумолава, като че се присмива тихичко.

— Ай-гиди дяволи! Диньо! Саве! Ха-стига де! Обадете се, че прегракнахъ!

Въ дѣното на градината високиятъ бжзъ се размърда, и Савата се подаде — облѣченъ съ обърнатъ наопаки кожухъ, съ калпакъ и високъ пржтъ въ ржка. Задъ него надникна една арапска глава — Коста цѣлъ почерненъ съ сажди.

— Кой се обажда тамъ — бѣлъ или черенъ? — викна Савата съ престоренъ гласъ.

— Абе, ще ти кажа азъ тебе бѣлъ ли съмъ или черенъ, ами...

— отвърна дѣдо. — Я излизайте по-скоро!

Савата се обърна къмъ начернения Коста и викна:

— Петкане! Гледай — къмъ острова иде корабъ! Ура! Спасени сме!

Дѣдо се слиса. Въ другия жгълъ бѣха седнали въ едно корито и се мждрѣха Диню и Асенъ. Диню държеше една тржба отъ печка, която представляше параходенъ куминъ, а Асеңъ гребѣше съ една дълга метла — като съ лопата на лодка.

— Бре вие полудѣхте ли? — викна дѣдо. — Какви сж тия чудесии?...

— Играемъ на Робинзонъ, бе дѣдо! — обади се Коста арапинтъ.

— Я ги оставете тия робинзоновци-брамбазоновци! Скоро, пригответяте се и стегнете Марка, че ще ходимъ на лозе! Забравихте ли, че ще брулимъ орѣха? Свети Симеонъ ще се сърди. Нали днесъ му е празникътъ?

— У-ра! — викна дружината и хукна да се приготвя.

Изведоха Марка отъ обора.

Мур. сав. Дѣдо, мур. цѣлъ-в-м. Фел. Идрелас К. Робинзон